

»Pošteno si to napravila, dušica, in muzej ti je hvaležen za to,« je dejal upravitelj.

Ko je bila zunaj, se je Livija od jeze razjokala. Zakaj je rekla, da si želi hišo? Zarekla se je, ker je neprestano mislila na hišo, a zdaj jo je izgubila za vedno!

Ko jo je po bližnjici urezala nizdol po griču, da bi se na mestnih razvalinah sestala s Pavlom, je zagledala tujca, ki se je v avtu peljal proti muzeju.

»Vesela sem, da je skodelica že tam,« si je mislila.

Ko je tisti večer Livija ravno delala ogenj v peči, je prišel upravitelj na obisk k njeni materi.

»Veste, Marija Petrovna,« je dejal in tapljal pri tem po zidovju, »že dolgo časa imam željo popraviti to oljarno in jo spraviti v pogon. Poslopje je dobro zidano. Treba bi bilo samo napraviti odprtine za okna, pa nova tla in nekoliko modernih strojev, pa bi bila spet izborna oljarna. Okraj potrebuje tovarno. A jaz imam v vinogradih na griču prazno hišico. Hiša ima dober vodnjak. Kaj, če bi se hoteli vseliti vanjo, pa prodati oljarno meni?«

Mati je neodločno obstala. »Moj oče in ded sta živela tukaj,« je odgovorila. »Danes ali jutri mora oljarna preiti na Pavla.«

»Dobro tedaj, pa je ne prodajte. Plačeval vam bom rajši zanjo najemnino, a vi mi za hišico lahko plačujete manjšo. Kaj praviš ti, Pavle?«

»Jaz sem za to,« je dejal Pavle.

»Tedaj sem tudi jaz,« je pritrdila mati, »in vem, da je tudi Livija.«

»No, vse se je kar hkrati namerilo!« je vzkliknila Livija in v zmedu vrgla še eno butaro v ogenj. »In tako ste nam zares dali hišo za skodelico!« je dejala upravitelju.

Svjatoslav

Zlato pismo

Zlato pismo je prišlo
tam iz daljnega sveta,
zlato pismo, bel pečat.
Ves svet ga je prišel brat.

»Ej, prijateljski veseli,
kam ste z zemljo zaveslali?
Tu se vidi v megli beli
kakor ogenj v silni dalji.

Pa smo brali tukaj davi,
da se ubijate za meje.
To ni jasno v naši glavi:
veter, koder hoče, veje.

V vaši zemlji so ograje
vse podolgem in počez,
pa ne vidite iz staje
niti v svet, ne do nebes.

Sicer pa kot vaša volja —
tu živimo pač drugače:
proste gore, prosta polja,
vse je naše, vse domače.«

Zlato pismo je prišlo,
v soncu svetli zvon brni.
Straža čaka pod goro
in miru še ni in ni...